

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 37/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Dudíťa (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Lalíkovou, Podbrezovská 34, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 79/2021 z 20. júla 2022 a jeho postupu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 79/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Cdo 79/2021 z 20. júla 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a jeho postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 79/2021 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia a priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 10 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ sa na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti žalovanej Slovenskej republike (ďalej aj „žalovaná“) náhrady škody vo výške 47 227,68 eur s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom č. k. 25 C 43/2016-84 z 21. januára 2019 priznal sťažovateľovi žalovanú sumu. Podľa jeho názoru sťažovateľovi vznikla škoda v dôsledku nezákonného rozhodnutia ústavného súdu č. k. PL. ÚS 92/2011 z 29. júna 2011 (ďalej len „disciplinárne rozhodnutie“), ktorým mu bolo uložené disciplinárne opatrenie vo forme zníženia funkčného platu o 70 % na obdobie jedného roka. Podľa okresného súdu nebolo možné trvať na formálnom zrušení disciplinárneho rozhodnutia ústavného súdu. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) rozsudkom z 20. novembra 2012 o sťažnosti č. 58688/2011 konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa v dôsledku

disciplinárneho rozhodnutia ústavného súdu, čím došlo k naplneniu predpokladu existencie nezákonného rozhodnutia podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Samotná skutočnosť, že rozhodnutie ústavného súdu nebolo zrušené, nemá za špecifických okolností tohto prípadu za následok vylúčenie zodpovednosti štátu za škodu, pretože nezákonnosť rozhodnutia bola deklarovaná v rozhodnutí ESLP, v tejto súvislosti okresný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 44/2013, ako aj uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3047/2013. Zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie je zodpovednosťou objektívnou, teda nie je rozhodujúce, či nezákonné rozhodnutie bolo zrušené z dôvodov procesných väd, pre vady skutkových zistení alebo pre nesprávne posúdenie veci. Obnova konania pred novelou ústavy uskutočnenou ústavným zákonom č. 161/2014 Z. z. bola neprípustná a po novele bola vo vzťahu k disciplinárnemu konaniu sťažovateľa rovnako nemožná minimálne z dôvodu zákazu retroaktivity. Právne postavenie sťažovateľa v právnom poriadku Slovenskej republiky sa žiadnym spôsobom neodlišovalo od právneho postavenia subjektu v obdobnej veci v českom právnom poriadku, teda aj v prejednávanej veci bolo možné poukázať na citované rozhodnutia českých súdov a ich závery.

3. Okresný súd, aplikujúc § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), neprihliadol ani na námietky žalovanej, ktoré uplatnila po márnom uplynutí lehoty určenej uznesením č. k. 25 C 43/2016-55 z 15. augusta 2017, ktorým súd uskutočnil sudcovskú koncentráciu. Nešlo o aplikáciu v neprospech žalovanej, keďže konanie síce začalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, avšak výzvu na vyjadrenie s poučením, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy už súd nemusí prihliadať, okresný súd vykonal už za účinnosti Civilného sporového poriadku. Sťažovateľ ako žalobca sa v určenej lehote vyjadril, žalovaná ostala nečinná, obe strany sporu mali teda rovnaké možnosti vyjadriť sa, a teda nedošlo ani k porušeniu princípu rovnosti zbraní.

4. Rozsudok okresného súdu napadla žalovaná odvolaním. Poukázala na rozdielnosť slovenskej a českej právnej úpravy, ktorá pripúšťala obnovu konania pred ústavným súdom, nesúhlasila s aplikáciou rozhodnutí, v zmysle ktorých v niektorých prípadoch možno upustiť od zrušenia nezákonného rozhodnutia v trestnom konaní. Porušenie práva sťažovateľa v zmysle dohovoru nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia a obnova konania nie je jediným spôsobom nápravy. Žiadala prihliadať aj na výsledok konania po tom, ako bolo konštatované porušenie, t. j. na konania pred ústavným súdom, v ktorých sa sťažovateľ domáhal povolenia obnovy konania, a aj na to, či vzhľadom na uplatnený nárok sťažovateľa, by bol tento v samotnom disciplinárnom konaní úspešný alebo neúspešný, ak by nedošlo k porušeniu čl. 6 dohovoru. Okresný súd mal v tomto vziať do úvahy argumentáciu ESLP a posúdiť túto otázku ako prejudiciálnu, pokiaľ ide o posúdenie príčinnej súvislosti. Podľa žalovanej okresný súd nesprávne aplikoval aj prechodné ustanovenia Civilného sporového poriadku týkajúce sa sudcovskej koncentrácie konania.

5. O odvolaní žalovanej rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5 Co 197/2019 z 20. októbra 2020 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V odôvodnení prevzal obsah rozsudku súdu prvej inštancie a uviedol obsah odvolania žalovanej. Poukazom na § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a obmedzil sa na konštatovanie správnosti jeho dôvodov. Doplnil, že súhlasí so záverom o „zrušovacom“ charaktere rozhodnutia ESLP z dôvodu, že právny poriadok neumožňoval

dosiahnuť zrušenie alebo zmenu rozhodnutia porušujúceho dohovor. Záver o „nezmeniteľnosti“ rozhodnutia ústavného súdu vnútroštátnymi prostriedkami v minulosti odôvodnil i tým, že až prijatím ústavného zákona č. 161/2014 Z. z. bola táto možnosť do ústavy vložená. Prijatím tézy, že rozsudok ESLP nie je zrušujúcim rozhodnutím, by sa deklarovalo, že štát nezodpovedá za škodu spôsobenú rozhodnutím ústavného súdu, resp. takéto rozhodnutie nemá potenciál spôsobiť škodu.

6. Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním, ktorého dôvodnosť oprela o nesprávne právne posúdenie veci, ako aj o existenciu vád zmätočnosti. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP bola podľa nej založená na nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, hraničiacom až s nepreskúmateľnosťou, ako aj na nesprávnej aplikácii ustanovení o koncentrácii konania. Nesprávne právne posúdenie malo spočívať v riešení otázok, či rozhodnutie ústavného súdu o disciplinárnom previnení sťažovateľa ako predsedu najvyššieho súdu je možné považovať za nezákonné rozhodnutie na účely § 3 ods. 1 písm. a) a § 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. bez toho, aby bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, a to len v dôsledku rozsudku ESLP, ktorým bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom podľa čl. 6 dohovoru, a či sumu, o ktorú došlo k zníženiu funkčného platu sťažovateľa v dôsledku disciplinárneho opatrenia uloženého disciplinárnym rozhodnutím, je možné považovať za škodu, na ktorej náhradu má sťažovateľ právo len v dôsledku rozsudku ESLP, ktorým bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom podľa čl. 6 dohovoru, ak disciplinárne rozhodnutie nikdy nebolo zrušené ani zmenené.

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že žalovaná opodstatnene namietala nedostatok odôvodnenia a nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa ku konkrétnym námietkam žalovanej nevyjadril. Žalovaná konkrétne v podanom odvolaní namietala, že disciplinárne rozhodnutie nie je možné považovať za nezákonné ani „zrušujúce“, keď jednak namietala nesprávne použitie slovenskej i českej judikatúry, uviedla, že porušenie dohovoru nespôsobovalo podľa nej nezákonnosť disciplinárneho rozhodnutia, taktiež poukázala na problematické stránky veci po vydaní rozhodnutia ESLP. Namietala aj proti záverom o existencii škody a príčinnej súvislosti medzi disciplinárnym rozhodnutím a škodou, ktorá mala sťažovateľovi vzniknúť. V tejto súvislosti poukazovala na rozpory medzi závermi ESLP a okresného súdu i na ďalší vývoj sporu, ktorý by mal podľa nej byť tiež predpokladom na konštatovanie príčinnej súvislosti. Napokon namietala aj proti aplikácii ustanovení o koncentrácii konania vrátane prechodných ustanovení Civilného sporového poriadku.

8. Podľa najvyššieho súdu odvolací súd nerešpektoval § 387 ods. 3 CSP a v odôvodnení svojho rozsudku sa nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalovanej, iba uviedol, že keďže slovenský právny poriadok neumožňoval sťažovateľovi zmenu alebo zrušenie rozhodnutia ústavného súdu v disciplinárnom konaní, treba za zrušujúce rozhodnutie považovať i samotné rozhodnutie ESLP konštatujúce porušenie jeho práva na spravodlivé prerokovanie veci pred nestranným súdom. Najvyšší súd uviedol, že nemožno ani tvrdiť, že by sa žalovaná opakovala vo svojej argumentácii prezentovanej pred súdom prvej inštancie.

9. Rovnako sa odvolací súd podľa dovolacieho súdu nevysporiadal ani s námietkou o porušení procesných ustanovení o koncentrácii konania a aplikácii prechodných ustanovení Civilného

sporového poriadku upravujúcich aplikáciu tohto inštitútu a aj v tejto časti bola konštatovaná nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu.

10. Vzhľadom na existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v nepreskúmateľnosti záverov odvolacieho súdu najvyšší súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu bez toho, aby sa zaoberal aj namietaným nesprávnym právnym posúdením veci s odkazom na vlastnú rozhodovaciu prax vo veciach sp. zn. 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu kasačnej povahy podľa sťažovateľa zasahuje do jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, a to z týchto dôvodov:

a) Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu bolo potrebné posudzovať ako jeden celok a nemožno ich posudzovať izolovane. Nižšie súdy sa dôkladne zaoberali všetkými predpokladmi na vznik zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a to (i) individuálnou nezákonnosťou disciplinárneho rozhodnutia ústavného súdu, keď každé rozhodnutie v rozpore s objektívnym právom je rozhodnutím nezákonným, nezákonnosť rozhodnutia bola určená ESLP, (ii) existenciou príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, rozhodujúci v tomto prípade bol vzťah príčiny a následku medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím ústavného súdu, a nie rozhodnutím ESLP.

b) Nižšie súdy sa zaoberali aj sudcovskou koncentráciou konania podľa § 470 ods. 1 CSP so zreteľom na okamžitú aplikabilitu novej procesnej úpravy. Na námietky žalovanej všeobecný súd neprihliadol, pretože ich neuplatnila v súdom stanovenej 30-dňovej lehote, ale až na pojednávaní 21. januára 2019, preto sú úvahy najvyššieho súdu o znemožnení prednesenia námietok žalovanej nepochopiteľné.

c) Argumentácia žalovanej, ktorú bez ďalšieho prijal najvyšší súd, je účelová, záver najvyššieho súdu o nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu je svojvoľný a porušuje princíp rovnosti strán konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

d) Žalovaná v podanom odvolaní len opakovala už argumenty prezentované v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa tento vysporiadal. Najvyšší súd zlyhal pri poskytovaní súdnej ochrany, čím porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu v primeranej dobe podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

e) Sťažovateľ žiada priznať aj finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 eur z dôvodu, že Slovenská republika už 10 rokov nedokáže sťažovateľovi zaručiť právo deklarované rozsudkom ESLP z 20. novembra 2012. Je neakceptovateľné, že kompenzačný spor trvá takú dlhú dobu. Sťažovateľ poukazuje na rozhodnutia ESLP vo veciach Jupiter proti Slovensku a Scordino proti Taliansku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou sťažovateľových námietok je tvrdené porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote (čl. 48 ods. 2

ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením najvyššieho súdu a jeho postupom v napadnutom konaní. Najvyšší súd nesprávne vyhodnotil rozsudok odvolacieho súdu ako nepreskúmateľný, čo viedlo k jeho zrušeniu. V dôsledku zrušenia právoplatného rozsudku odvolacieho súdu došlo aj k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, keďže súdny spor celkovo trvá už 10 rokov.

III.1. K porušeniu základného práva sťažovateľa na spravodlivý proces napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

13. Ústavný súd odkazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. II. ÚS 398/08, II. ÚS 439/2015, II. ÚS 6/2018, III. ÚS 449/2018, I. ÚS 443/2019), podľa ktorej v zásade nepreskúmava zrušovacie rozhodnutia súdov, pretože konanie vo veci samej pokračuje naďalej. Len z výnimočných dôvodov, spočívajúcich buď v závažných pochybeniach súdov blížiacich sa k zmätočnosti, alebo z dôvodov, že kasačné rozhodnutie vytvorilo vo veci pevný hmotnoprávny základ rozhodovania pre súdy nižších stupňov, môže podrobiť aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu ústavnoprávnemu prieskumu a pristúpiť aj k jeho zrušeniu.

14. Úlohou ústavného súdu je v zásade posúdiť, či je konanie pred všeobecným súdom spravodlivé ako celok (pozri tiež rozsudok ESLP vo veci Komanický proti Slovenskej republike zo 4. 6. 2002, č. 32106/96, bod 47). To je spravidla možné až po jeho definitívnom skončení. Povinnosť chrániť základné práva totiž majú aj všeobecné súdy a až v prípade, keď v tejto úlohe zlyhajú ako celok, môže do ich činnosti zasiahnuť ústavný súd (IV. ÚS 79/2020, IV. ÚS 357/2021). Ústavný súd preto zdržanlivo pristupuje k prieskumu zrušujúcich rozhodnutí vyšších súdov a nezasahuje do prebiehajúceho, ešte neskončeného konania pred všeobecnými súdmi (II. ÚS 562/2018, II. ÚS 406/2018, III. ÚS 481/2017). Takýto prieskum pripúšťa len veľmi výnimočne, a to v situácii, keď by namietané pochybenie zaťažilo celý ďalší proces zásadnou vadou, ktorá by už nebola reparovateľná v ďalšom konaní (III. ÚS 46/2013, I. ÚS 227/2018).

15. Ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilnú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

16. V tomto prípade najvyšší súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu z dôvodu, že identifikoval existenciu vady zmätočnosti spočívajúcej v nedostatku odôvodnenia až nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, čo zakladá prípustnosť aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Konkrétne vytkol odvolaciemu súdu, že neodpovedal na podstatné argumenty žalovanej ako odvolateľky, ale všeobecným spôsobom poukázal na závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa plne stotožnil, a selektívnym spôsobom si vybral jednu časť argumentácie žalovanej, ku ktorej zaujal určité stanovisko.

17. Z pohľadu možného vecného prieskumu napadnutého uznesenia ústavným súdom je potrebné skúmať, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v prejednávanej veci z pohľadu kasačnej záväznosti vysloveného právneho názoru vytvorilo pevný hmotnoprávny základ pre súdy nižších

stupňov, resp. či jeho závery nie sú v príkrom rozpore s príslušnými procesnými ustanoveniami, čo by mohlo signalizovať prípadnú zmätočnosť tohto uznesenia, prípadne či napadnuté uznesenie vytvára pre sťažovateľa v určitej otázke taký nezvratný stav, ktorého prípadná náprava až po skončení konania by bola v rozpore s účelnosťou ochrany základných práv sťažovateľa.

18. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že k zrušeniu rozsudku odvolacieho súdu došlo z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, najvyšší súd sa nevyjadroval k právnej stránke veci, a to ani napriek uplatnenému dovolaciemu dôvodu spočívajúcemu v namietanom nesprávnom právnom posúdení veci. To znamená, že najvyšší súd rozhodnutím nevytvoril žiadny hmotnoprávny základ, ktorý by bol pre nižšie súdy kasačne právne záväzný pri ďalšom rozhodovaní o veci samej.

19. Rozsudok odvolacieho súdu trpel podľa názoru dovolacieho súdu nedostatkom odôvodnenia v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces, išlo teda o kasáciu založenú výlučne na procesných dôvodoch. Ústavný súd stabilne judikuje, že k naplneniu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu (IV. ÚS 314/2020 uverejnené v ZNaU pod č. 69/2020, IV. ÚS 105/2021, IV. ÚS 392/2021). V tomto kontexte závery najvyššieho súdu nemožno označiť za zmätočné, resp. úplne popierajúce zmysel a účel dotknutej procesnej právnej úpravy.

20. Možno polemizovať s názorom najvyššieho súdu, či odvolacia argumentácia žalovanej bola opakovaním jej obrany z konania pred súdom prvej inštancie. Z pohľadu ústavného súdu išlo o jej rozvinutie, pričom je zrejmé, že žalovaná nesúhlasí s konkrétnymi závermi okresného súdu (napr. poukaz na konkrétne závery rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré považuje za protirečivé k záverom ústavného súdu o v poradí druhom podanom návrhu na povolenie obnovy konania, čo malo spôsobiť ich nesprávnosť). Z pohľadu ústavného súdu bolo potrebné navyše zohľadniť aj ojedinelosť a špecifickosť prípadu samého, v ktorom sa všeobecné súdy nemohli oprieť o ustálenú prax najvyšších súdnych autorít ani o jednoznačný text aplikovateľného zákonného ustanovenia, je preto legitímne, ak strana sporu očakávala od odvolacieho súdu konkrétne posúdenie ňou uvádzaných relevantných argumentov, ktorými spochybňovala závery súdu prvej inštancie.

21. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že najvyšší súd nepochopiteľne akceptoval aj relevantnosť dôvodov uvedených v podanom odvolaní. Zo záverov najvyššieho súdu však vyplýva len záver o nedostatočnom vysporiadaní sa odvolacieho súdu s podaným odvolaním. Úlohou odvolacieho súdu bude opätovne sa s podaným odvolaním vysporiadať bez toho, aby najvyšší súd inštruoval odvolací súd ku konkrétnym právnym záverom. Toto sťažovateľovo tvrdenie, ktoré spája s následkom porušenia princípu rovnosti strán konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, preto nemožno akceptovať.

22. Na základe uvedeného preto ústavný súd nepriradil napadnuté uznesenie ani do skupiny rozhodnutí, ktoré by napĺňali znaky zmätočnosti, resp. by pre sťažovateľa vytvorili už nereparovateľný právny stav, ktorého náprava po skončení celého konania nebola účelnou. V tomto prípade po vrátení veci bude o odvolaní žalovanej opätovne rozhodovať krajský súd viazaný názorom dovolacieho súdu vyčítajúcim mu výlučne kvalitu odôvodnenia jeho rozhodnutia.

23. Ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, pre ktoré by bolo nutné, aby aktivoval svoju právomoc a zasiahol do ešte neskončeného konania. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že konanie vo veci samej pokračuje pred všeobecnými súdmi, čo umožní sťažovateľovi v ďalších procesných štádiách tohto konania uplatňovať prostriedky právnej ochrany smerujúce

na zabezpečenie spravodlivosti konania ako celku, preto je jeho ústavná sťažnosť predčasná. To zakladá dôvod na jej odmietnutie pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ďalšie námietky smerujúce proti nesprávnosti názoru najvyššieho súdu o nepreskúmateľnosti odvolacieho rozhodnutia, čím malo dôjsť k zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. jeho práva na spravodlivý proces, považuje ústavný súd za nedôvodné, čo zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní:

24. V súvislosti s právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade najvyšším súdom ako porušovateľom označeným sťažovateľom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (IV. ÚS 165/2021).

25. V čase podania ústavnej sťažnosti sa spor sťažovateľa nenachádzal na najvyššom súde, ktorý o podanom dovolaní rozhodol právoplatne, ale vrátil sa do rozhodovacej právomoci krajského súdu. K namietanému porušovaniu práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy najvyšším súdom tak nemohlo dochádzať, a to aj vzhľadom na záver o ústavnej udržateľnosti jeho napadnutého uznesenia (IV. ÚS 326/2021, IV. ÚS 598/2022), a preto aj v tejto časti je potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších jeho návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

27. Napokon ústavný súd poznamenáva, že ak by ďalší priebeh napadnutého konania signalizoval vznik prietáhov, toto rozhodnutie v časti posudzovania porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu